

שמועה טובה

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

פנינים יקרים

"בהעלותך את הנרות" (ח ב). וברש"י
מעלה היתה שעליה אהרן עומד ומדליק את הנרות. דבר נפלא פי' **הגאון הקדוש מטשעבין** זי"ע. כידוע יש צדיקים שלגודל קדושתם פורשים מן הכלל ומתבודדים בינם לבין קונם לבל יפריעו אותם המון העם מדביקותם בעבודת השי"ת ועולים מעלות בקודש. ויש צדיקים שיודעים מראש שאם יתחברו עם אנשים אשר רחוקים מדרך ה' יכולים להשפיע עליהם רוח טהרה אבל זה יגרום לעצמם להפריע אותם מעבודתם ובכל זאת יעשו זאת לקרב בני" לאביהם שבשמים, וזה היה אהרן הכהן אוהב את הבריות כולם ומקרבן לתורה ואעפ"כ שנהי' עי"ז בחינת 'עומד' כמו המלאכים שנקראים עומדים, כי לא שייך אצלם לעלות מדרגות והכל עשה אהרן כדי להיטיב ולהדליק נרות אלו הפשוטים, כמ"ש: 'נר ה' נשמת אדם', והשליך עצמו להיטיב אותם ולהכניסם תחת דגלו.

שם - **ברש"י** למה נסמכה פרשת המנורה לפ' הנשיאים ובהמשך כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא היה עמם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומיטיב את הנרות. ביאר הרה"ק **רבי יצחק מווארקא** זי"ע. יש להבין תיבת "חייך". וי"ל שאמר לו הקב"ה 'חייך', אם הדבר הזה נוגע לחייך, שהולך לך בחיים ממש לקיים מצות ה' ולעשות נחת רוח לפניו הרי בזה לבד שלך גדולה משלהם כי הם

שהיה אהרן טרוד בשכלו ומוחו לכוון כוונות וסודות עליונים הראוין לכוון במצוה זו, אפילו הכי היה יכול לצמצם את עצמו שלא לשפוך מהשמן לחוץ, והיה קושר הגשמי ברוחני, וזהו פלא גדול ששיבחה התורה הקדושה.

וכע"ז א' **בישמח ישראל** (אות א): הרה"ק **מהר"י מווארקא** זצ"ל אמר בצחות לשונו הקדוש, "אילו היה מצוה הקב"ה מצוה זו להרב הצדיק הקדוש **מבערדיטשוב** היה משבר המנורה ושופך השמן זית לגודל התלהבות מהמצוה רבה הלזו, אבל אהרן לא שינה, שלא ניכר בו שום שינוי".

ויעש כן אהרן. א' **מהרבי ר' העשיל**, ידוע הקושיא מה החידוש בזה שאהרן קדוש ה' לא שינה בכלום, ועוד מדוע נכתב דבר זה דווקא במנורה. והנה בבריאת העולם, נאמר "ויאמר אלוקים" וכו' ואח"כ אור, ויהי אור, ולא נאמר 'ויהי כן', 'ויהי כן', חוץ מבריאת האור, שכתוב 'ויאמר אלוקים יהי ואיתא **בזוהר הק'** הטעם לזה עפ"י מה שאמרו חז"ל ראה הקב"ה שיש אנשים שאינם ראויים להשתמש באור הנברא, לפיכך גנזו לצדיקים לעתיד לבוא, לכן לא כתוב 'ויהי כן' כי לא נשאר האור הראשון בעולם, ואיתא בספרים הק' שכאשר אהרן הכהן הדליק את המנורה בכל הכוונות הראויות, פעל בשמים שאור הגנוז התגלה שוב בבית המקדש, וא"כ שייך לומר גם כמו בכל הבריאה 'ויהי כן', שהרי התגלה האור הגנוז ונמצא בעולם, וזה הפירוש 'ויעש כן' אהרן, מלמד שלא שינה, שלא היה

הנשיאים נתעצלו בהבאת נדבת המשכן שאמרו קודם יביאו שאר האנשים את נדבתם ואח"כ נביא אנחנו מה שיהי' חסר, כי היה חסר להם הענין של 'חייך' כי מי שנוגע לו לחייו לעשות נחת רוח לפני השי"ת הרי זה מזרז עצמו ומחפש עצות לעשות זאת בזריזות.

"ויעש כן אהרן" (ח ג). וברש"י - "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה". הרבה דיו, זרם בקולמוסיהם של גדולי מפרשי התורה, הדרשנים והפשטנים, לבאר את דברי **רש"י** הק' וכי מה הרבותא בזה שלא שינה מדברי הקב"ה, וכי יעלה על הדעת שאהרן ישנה חלילה מדברי הקב"ה? תירוצים וישובים רבים נאמרו בדרך הפרד"ס, אף אנו נביא כמה פנינים יקרים מפי ספרים וסופרים, בישוב דברי **רש"י** הק'.

פי' **באהבת שלום**: י"ל עפ"י דאיתא **בראשית חכמה** (שער הקדושה פ"ג), שחסיד אחד היה מתבודד ופורש את עצמו מענייני העולם הזה והיה בכל רגע ורגע דבוק בה', ובהמשך הזמן בא החסיד למקום יישוב, ולא הכירו בו ובמעלתו, ועשאוהו לשמש בית הכנסת, וכשהיה נותן שמן בנרות, היה שופך את השמן לחוץ, שמרוב דביקותו לא היה יכול לכוון לתת את השמן בתוך הנרות, וחכם הקהל הבין את עומקו של דבר, ואמר שהשמש ראוי להיות שיהיה 'חכם הקהל' במקומי ואני אשמש תחתיו. ועל זה נאמר (משלי ה, יט) "באהבתה תשגה תמיד" כי מרוב אהבת התורה והדבקות בה ישגה תמיד בדברי העולם הזה עכ"ד. ובזה יש לבאר כוונת **רש"י** "שלא שינה" פירש הגם

איסתכל באורייתא וברא עלמא

"וזה מעשה המנורה" (ח ד). וברש"י
שהראהו הקב"ה באצבע לפי שנתקשה
בה, לכך נאמר וזה. המפרשים הקשו
(ע' העמק דבר תרומה כה, ט) בהא דנתקשה
משה בעשיית המנורה ומה היה קשה
לו, והרי גם לדורות ובבית שני ידעו
האיך לעשות המנורה, הרי דאפשר
גם בלא ראייה בהר לכוון ולעשות
מנורה. ותרצו דמקדש של מטה מכוון
כנגד מקדש של מעלה, וכדי שיהיה
השראת השכינה במקדש היה צריך
לכוון בעשייתה שיהיה כנגד מקדש
של מעלה על כל פרטיו ודקדוקיו,
ומשה נתקשה בעשיית המנורה לכוון
כל פרט בעשייתה כנגד למעלה, על
כן הראהו הקדוש ברוך הוא המנורה
ולמדו פרטי התבנית שבעולם שנגד

שינוי בבית המקדש מהאור שנברא
בששת ימי בראשית, ושייך בזה הלשון
הדלקת המנורה ע"י אהרן ויהי כן וזה
היה דווקא ע"י הכהן.

ובזה פירשו הפיוט שאומרים בימים
הנוראים, אורות מאופל אמר ויהי,
"אור עולם באוצר חיים דהיינו 'אור'
עולם' האור שנברא בבריאת העולם
נגזז ונמצא 'באוצר חיים' שלמעלה,
'אורות מאופל' והאור שיש לנו הוא רק
מאופל, שלא יהיה חושך בעולם, ולכן
'אמר ויהי' נאמר בתורה ויהי אור' ולא
'ויהי כן'. (גיליון תהלתו בקהל חסידים בהעלותך
תשפ"א)

קול מבשר

מה השאלה הראשונה שנשאל את אליהו הנביא?

הגאון מפוניבז' זי"ע אמר שבני ישראל
העוסקים בלימוד הגמרא ולומדים כמה
פעמים 'תיקו', כגון ה'תיקו הראשון
שלמדנו בחידר בפרק 'אלו מציאות' בדין
מצא פירות מפוזרין, קב בארבע אמות
קביים בשמונה אמות וכו' תיקו. ויש לנו
במסורת כי תיבת תיק' ו'ר"ת ת'שבי' יתרץ
ק'ושיות ו'אבעיות, כן מבואר בתוספת
יו"ט. ואמר הפונוביזער רב שכך הם בני
ישראל, תיכך שיבא משיח צדקינו, לא
ישאלו קושיות על אושוויץ ועל מסע
הצלב ועל אינקוויזיציה, ועל שמיני עצרת
תשפ"ד, רק ישאלו מיד הלכה בהלכות
השבת אבידה בפירות מפוזרין מי שירצה
הסבר על אושוויץ ידחוהו לסוף התור של
השואלים פני משיח בהלכות התורה... לא
רק כשיבא משיח צדקינו בלבד, אלא גם
באותם ימים שכתבו את הגמרא, היו בין
צרה לצרה, בין שמד לבריחה, כך הם בני
ישראל כמשוגעים על התורה, בראשו
של פפוס ובמשל השועל, הם נדמים
כמשוגע, אבל בעיניו של רבי עקיבא
ובמשל הדגים, זהו האדם הנורמלי ביותר,
זה שמדפיס 'חזון נחום' חודש לפני פרוץ

מלחמת העולם השנייה, ו'אבן האזל'
תוך כדי המלחמה, כי הדג מעוניין לחיות
בתוך המים, ושם עיקר חיותו, אין לו
לאן לברוח וללכת. כך יבורך ישראל ללון
בשעת צרה בעומקה של הלכה... לעזוב
את כל הסקרנות לחדשות, אלא להסתקן
בדין 'קביים בשמונה אמות מהו', או 'יש
נוחלי' וכו', כל ישיבה במקום לימודה. מי
כעמך ישראל, ... ממש כדגים בים. יוסף
ה' עליכם, עליכם ועל בניכם, על יהודים
מתוקים כאלה ברך יעקב אבינו וידגו לרוב
בקרב הארץ, ישמור השי"ת על תושבי
ארץ ישראל, ירחם ויחונן עפרו ויגאלנו
במהרה בימינו אמן. (הרב רייזמן מתוך שיעור כ"ד
תשרי תשפ"ד)

.....

הרה"ק מראדשיץ (י"מ כ"ח סיון) זי"ע א"א
סיפר שבהיותו בלובלין ראה דבר פלא,
כי כל השעונים שבעולם כשהמחוגים
מודיעים שכבר עבר עוד שעה, נשמע
ממנה אנחה, אוי כבר עבר עוד שעה
שמתקרבם ליום המיתה, הגם שזה ידיעה
חשובה שצריך לדעת מזה, אך יש תחת
הצליל איזה נימה של אנחה.

פרטי המנורה. אבל בבית שני אף
שעשו כל כלי כדן וכהלכה, מ"מ לא
היה מכוון כל כך, דהיה חסר לעושיה
ידיעה זו, ומשום כן אכן היה חסר
השראת השכינה, עכ"ד. ואמר מרן
הגרי"ז מבריסק (חידושי הגרי"ז החדשים, סי'
ז) זצ"ל, שלו נראה הענין להיפך, דהן
אמת דמקדש של מטה מכוון כנגד
מקדש של מעלה, מ"מ לא היו צריכים
לכוון מקדש של מטה כנגד מקדש של
מעלה, אלא מקדש של מעלה מכוון
כנגד מקדש של מטה, והוא משום
דמקדש של מטה תבניתו ועשייתו הוא
"תורה" ומקדש של מעלה הוא "בריאה"
מהקב"ה, והבריאה מכוונת לפי התורה,
דאסתכל באורייתא וברא עלמא (זוהר
תרומה דף קסא), ונמצא דהבריאה היא לפי
התורה ולא התורה לפי הבריאה, ולפ"ז

.....

כתב בספר **ויגד יעקב** "ובהקהיל את
הקהל תתקעו ולא תריעו" יש לפרש בדרך
רמז עפ"י מש"כ הרמב"ן דתקיעה מורה
על מדת החסד ותרועה מורה על מדת הדין
ואנו מתפללים ומבקשים ולירושלים עירך
ברחמים תשוב שהגאולה שאנו מקוים
ומצפים יהיה ברחמים בלי חבלי משיח
הקשים על כן אמר הפסוק שתראו לפעול
אשר בהקהיל את הקהל, כשהקב"ה יקהיל
את בני ישראל לעת הגאולה תתקעו ולא
תריעו שיהיה בחינת חסד ורחמים ולא
בבחינת דין ח"ו, אכ"ר.

ונזכה לתשועת עולמים ברחמים גדולים
אכ"ר.

.....

במשנה באבות (פ"ה מכ"א) בן חמישים לעצה, ומפרש **הברטנורא**: "שנאמר בלויים ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד ושרת את אחיו" וגו', ומהו השירות שיתן להם עצה". באיזו עצה מדובר כאן? וי"ל עפ"י מה דמרגלא בפומיה דהגה"ק בעל **החידושי**

מה לא לעשות...

"מבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד" (ח.כה). **וברש"י** אבל חוזר הוא לנעילת שערים. שח **האמרי אמת מגור** (ליקוטי יהודה החדש) זצ"ל: שנינו

מאחר שמקדש של מטה הוא תורה משום כך מקדש של מעלה מכוון לפי מה שהוא בתורה, וע"כ לא היה צריך כלל לכוון את של מטה כנגד של מעלה, כי הדבר הוא בהיפוך, כי הלמעלה מכוון כנגד הלמטה שהוא תורה.

פינת יקרת

שבתחילה כתוב 'הרצים' ואח"כ כתוב 'הרצים רוכבי הרכש האחשתרנים', כי נמצא שבשושן הבירה היה ההבדל הכי גדול בין האגרות הראשונות לאגרות השניות, שהיה ביניהם שבעים יום, אך במקום מרוחק שהיה לוקח עשרה ימים לאגרות הראשונות, הרי הגיעו האגרות השניות תוך חמשה ימים, כי היו זריזים ביותר, נמצא שבין שני האגרות היה להם רק ששים וחמשה ימים, כי בכ"ג ניסן הגיעו הראשונות, ובכ"ח סיון הגיעו השניות. ורק בשושן הבירה היה ע' ימים בין שושן נבוכה, לשושן צהלה. והטעם לכך, ע"פ הגמ' הנ"ל שבכל העולם היה רק פגם של השתחוו לצלם, אך בשושן היה גם פגם נוסף של נהנו מסעודתו של אותו רשע, לכן היו הם הכי ארוכים בין אגרות הגזירה לאגרות הישועה.

ומוסיף **רבי יצחק אייזיק** ששמע מרבו רבי **מענדל** שלכן ביקשה אסתר להוסיף עוד יום לשושן, 'לעשות כדת היום'. והטעם כי כששבים בתשובה מאהבה נעשו זדונות כזכויות, ובכל העולם שבו בתשובה רק על עבירה אחת שעשו לפנים, אך כאן בשושן שעשו יותר עבירות, ועתה נתהפכו ליותר זכויות, לכן מגיע להם עוד יום של נקמה ושמחה. כיון שהיתה התשובה כפולה, לכן ישועתם כפולה ומכופלת:

.....

להלן כמה ציטוטים ומילין יקירין מבעל "איגרת לידיד" מהרב **משה יעקב הלוי קנר** שליט"א. (חלק מתוך איגרת לידיד פורים תשע"ט) דיבורים הנוגעים בפרט לזמננו ודבר בעתו מה טוב יום כ"ג סיון הנקשר עם ימי הפורים וכאשר דיבר טוב

גְּדוֹלָה וְתִכְרִיךְ בּוֹץ וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר שׁוֹשָׁן צָהֳלָה וְשִׁמְחָה: לְיִהוּדִים הָיְתָה אֹרֶה וְשִׁמְחָה וְשׁוֹשָׁן וְיָקָר.

ידוע שהרה"ק **הדברי חיים מצאנז** זיע"א היה נוהג בשעת הברית מילה, להסתכל על התינוק ולקרוא את השם. ופעם אחת היו חמש בריתות ביום כ"ג סיון, וקרא לכל התינוקות בשם **מרדכי**, ע"ש **מרדכי הצדיק**.

ומתאמרא בשם **השפת אמת** זיע"א שאמר שאע"פ שאין עושים חתונות בסוף החודש, אך בכ"ג סיון כן עושים חתונות, והוא עצמו השיא את בנו ביום כ"ג סיון וכתב בהזמנה שכמו שבשושן הבירה היה בזה היום 'ליהודים היתה אורה ושמחה וששון' כך נזכה בזה היום להיות בשמחה וששון.

מסופר שהרה"ק רבי **איציק'ל משפוארסק** היה מפליא בגדולת זה היום, ופעם אחת בשעת המלחמה רצו לשלוח אנשים רבים שיברחו לרוסלאנד, ורבים הסתפקו בדבר אם טוב לשלוח לשם או לא, ואותו יום הנסיעה היה בכ"ג סיון, ואמר רבי **איציק'ל** שכיון שזה יצא בהשגחה פרטית בזה היום, לא יתכן שלא יהיה טוב, ואכן כל אלו שנסעו אז נצלו מהמלחמה.

.....

בתשובה באהבה נכפלו הזכויות לכן הוסיפו עוד יום פורים לשושן

אי' בספר **שיח יצחק** רבי **יצחק אייזיק חבר** תלמיד רבי **מענדל שקלאווער** תלמיד **הגר"א** זי"ע, שם נתבאר שהטעם

"על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו" (ט, יח), ואח"כ כתיב (ט, כ), על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו.

ישרמזמוסר בכאן על כל פעולה אותנועה שהאדם עושה יאמר, אם ירצה השם או בעזרת השם. למשל, בלכתו בדרך יאמר הנני נוסע בעזרת השם יתברך, ובדעתי לחנות במקום פלוני בעזרתו יתברך אם ירצה. וכשבא למקום החניה אז יחזור ויתן שבח, ויאמר הנה בעזרת הש"י באתי הנה, ובדעתי ליסע לזמן פלוני בעזרתו יתברך אם ירצה. נמצא שם שמים שגור בפיו בשעה שעולה במחשבתו, ובשעת מעשה, ככה בכל פעולותיו. (של"ה הק')

.....

"מי יתן כל עם ה' נביאים" (יא, כט). **הגר"י יצחק אלחנן** אב"ד קאוונא זצ"ל פירש, דר"ל שאם כל העולם יהיו נביאים ורבנים - מי יתן... הלא יהיו כולם מקבלים ולא יהיו נותנים... (אש פנחס, ח"ג עמ' עח)

וכן הוא **באבני זכרון** להרה"ק **הרבי מלובלין** זיע"א (עמוד רמח אות תשיז) מי יתן והי' כל עם ה' נביאים אמר בבדיחותא מי יתן גראשין אם יהיו כולם נביאים ורבי'ס (נפלאות הרבי)

.....

יום כ"ג סיון, יום אורה ושמחה לְיִהוּדִים הָיְתָה אֹרֶה וְשִׁמְחָה וְשׁוֹשָׁן וְיָקָר

כתיב במגילת אסתר שהוא יום גדול מאד: וַיִּקְרָאוּ סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בְּעֵת הַהִיא בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֹדֶשׁ סִינָן בְּשָׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיָּתֵב כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה מֶרְדֳּכָי אֶל הַיְּהוּדִים... וּמֶרְדֳּכָי יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחוּר וְעֶטְרַת זָהָב

הרי"ם זצ"ל, לספר: אדם תעה כמה ימים ביער ולא היה יודע איך לצאת ממנו. עד שפתאום ראה זקן אחד הולך לקראתו ושמח שמחה גדולה, אמר בלבו, מפיו ודאי אוכל לדעת את הדרך הנכונה. שאל אותו: אמור לי היכן הדרך לצאת מן היער. ענה לו אותו זקן, אף אני אינני יודע, שכן שבעים שנה שאני

תועה כאן. רק דבר זה אני יכול לומר לך: בדרך שהלכתי אני - אתה אל תלך, שבדרך זו תועים. את הדרך הנכונה שיש לילך בה, תצטרך בעצמך למצוא. את העצה הזאת, יכול בן החמישים לתת "לשמור משמרת" לעמוד על המשמר "לנעילת שערים", איזה שער לנעול כדי לא להיכנס שם.

פינת יקרת

"ואצלתי מן הרוח אשר עליך"... (יא)
(יז). פי הגה"ק **רבי שמשון רפאל הירש** על הדרישה "מי יאכילנו בשר", באה התשובה "אספה לי וגו' ואצלתי מן הרוח". לא בשר, לא גשמיית חסר להם, רק רוחניות. הצעקה "מי יאכילנו בשר"

בטחון... "אף שהם מקוים מעט כל שהוא עם כל זה לא יבושו ולא יכלמו לנצח". כמה גדול כוחה של טיפת בטחון!!!

וה"שפת אמת" הבין במשמעות "כל" על האדם הבוטח בד', יהיה מי שיהיה, ראוי או אינו ראוי, הבטחון כשלעצמו יוציאנו מן המצוקה... וכך פירש את הפסוק "חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים לד'". "כל" המיחלים יהיה מי שיהיה... חיזוק בגלותינו יש בדבריו ותקוה בחיינו הפרטיים. בכל הנסיבות הנסיונות והקשיים, בכל כאב, בכל לחץ ודאגה. אל יעלה על דעתנו שמכיון שאין לנו זכויות מספיקות, שוב איננו זכאים לישועה חלילה! ה"שפת אמת" מבהיר ומצהיר שמתוך יום טוב זה של פורים יש לשאוב כח ועוז ותקוה!!! כח ועוז ותקוה!!! להיוושע בכל המצבים, גם מתוך שפל רוחני, ולו אף בלי זכויות! "רק מצד שאנחנו עמו וחוסים בו תמיד, לכן עליו להושיע לנו בעת צרה". "ולכן זה היום-טוב" נותן כח ועוז ותקוה לבני ישראל בגלות לבטוח בו, מצד שמיוחדים אנחנו אליו. [שפ"א פורים תרל"ה ויעו"ש תר"ס].

ותקותם בכל דור ודור! מתוך התקווה בלבד צומחת הגאולה. דווקא מתוך מה שאנחנו חוסים בו. דווקא מתוך מה שאנחנו מיוחדים לו, ממה שאנחנו עמו וצאן מרעיתו. ואת התקוה נשאוב מתוכנם של ימי הפורים. "ולכן זה היום טוב נותן כח ועוז ותקוה לבני ישראל" כח ועוז ותקוה!!! שכל קוויץ לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך. מצד הצפייה לישועה, תבוא מכל מקום אף מצד התקוה ועצם היותינו לו לעם ד'.

""בְּךָ בָּטְחוּ וַאֲבֹתֵינוּ בָּטְחוּ וַתִּפְּלֹטְמוּ. אֲלֵיךְ זָעָקוּ וְנִמְלָטוּ בְּךָ בָּטְחוּ וְלֹא בֹשׁוּ". רעיון יקר ביותר אמר פעם בעל "**שבט סופר**" נכד **החתם סופר** זי"ע. המקרא חוזר ואומר: "בָּטְחוּ וַתִּפְּלֹטְמוּ". להודיע שלא זו בלבד שהיו חדורי בטחון, אלא שבטחון היה חזק כל כך, שכבר הרגישו שנושעו... "בטחו ותפלטו!" הם בטחו במדה כזו, כאילו כבר נפלטו מצרתם... וכך נאמר על בני יעקב: "ויבואו על העיר בטח" שבאו להלחם על העיר שכם מתוך תחושה שכבר נושעו, ועל ידי כך הצליחו וניצחו... [שערי שמחה וישלח].

ואכן על הפסוק "בך בטחו ולא בושו" שאמרה אסתר המלכה, מביא ה"בן איש חי" זי"ע סיפור נפלא, בפירושו על ספר תהילים "חיים והשלום". הדבר היה בימי הגה"ק **רבי משה גלאנטי**, תלמיד **הבית יוסף והאר"י** ז"ל, מגדולי צפת ששימש בה כאב"ד [אחרי ה"ב"]. פעם אחת היתה עצירת גשמים וקיבץ מהר"ם גלאנטי את כל העם לתפילה ופקד עליהם שכולם ילבשו מעילי גשם... הוא לא חשש כלל על הבושה, על הצד שלא ירדו גשמים. עד כדי כך הגיע בטחונו בהקב"ה ואכן מיד כשהתחיל הקהל להתפלל נענו תיכף ומיד... וכך פירש ה"בן איש חי" בטחו ולא בושו... הוא השווה לך, את דברי חוני המעגל לפני תפילתו על הגשמים: "צאו והכניסו תנורי פסחים בשביל שלא ימוקו". [תענית י"ט]

שכל קוויץ... גדולי החסידות דקדקו במלת ש"כל" והפיקו משם יסודות. בעל "**דגל מחנה אפרים**" כתב ש"כל" בא ללמד אפילו על "כל שהוא", אפילו משהו

ה' על ישראל כן ימים אלו יתהפכו לאורה ושמחה ולגאולת עולמים. ואלו דבריו: מה נפלאו דברי בעל "**תולדות יעקב יוסף**", תלמידו הגדול של הבעש"ט הקדוש, על מדת השמחה, שמצוה לפרסמם. הזוה"ק [פ' תצוה] כתב כשהאדם שרוי בשמחה, אז ממשיך הוא שמחת השכינה ממרום להושיעו. "חדווה דבר נש, משיך לגביה חדווה אחרא עילאה" וכתב על זה ה"תולדות" שבגלות מצרים היו שרויים בעצב מקושי השעבוד, וזה מנע את הישועה מלבוא. אמנם רגעי השמחה שהיו להם בשדה בשעת עבודת הפרך, כשהביאו להם הנשים הצדקניות מזון, עוררה אור וחדווה במרום ודווקא זה סיבב את גאולת מצרים... וזה פירוש בשכר נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים [תולדות יעקב יוסף ויקרא]. שמחה מביאה את הישועה בפועל! דבר זה שופך אור חדש, על ה"בדחנים" הידועים, שעליהם אמר אליהו הנביא שהם בני עולם הבא. [תענית כ"ד]. לפי הנ"ל לא רק שימחו אלה את העצובים, אלא סייעו להם להפוך את מצבם הדחוק לטובה ולברכה, מתוך השמחה במרום כנ"ל. ואמנם כבר פירש הרה"ק הרבי ר' העניך זי"ע: "כי בשמחה תצאו", שעם השמחה שייך לצאת מכל מיצר...

וימי הפורים מקושרים כל כולם במדת הבטחון. השירה מהדהדת כבר בכל חודש אדר, להודיע שכל קוויץ לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך. והרי, שעיקר הישועה נבעה מתוך הבטחון!!! במזמור "על אילת השחר" שזעקה אסתר המלכה ברגעי המצוקה הנוראים ביותר אמרה

ויוכל לתלות ולהתפלל שיגמור המצוה כתיקונה בזכותה. (שפתי צדיק בפרשתן אות כג)

אלדד ומידד אחי משה ואהרן או מן האב ולא מן האם,
או מן האם ולא מן האב

"אלדד ומידד מתנבאים במחנה וגו' ויען יהושע בן-נון וגו' ויאמר אדני משה כלאם"
(יא כז - כח). **וברש"י** 'כלאם - דבר אחר תנם אל בית הכלא, לפי שהיו מתנבאים משה מת ויהושע מכניס את ישראל לארץ. **א"י** בשם **הגר"א מוילנא**, י"ל על הא דאמרינן בגמ' (מגילה יח). "מילה בסלע משתוקי בתרין" דהנה ידוע, דעל חטא מי מריבה נשבע הקב"ה שלא יכניס את משה רבינו לארץ. כי הקב"ה אמר למשה שידבר אל הסלע, כמו שכתוב "ודברתם אל הסלע ונתן מימו", ומשה הכה את הסלע, כמו שנאמר "ויך את הסלע", נמצא אם היה משה מדבר אל הסלע כאשר ציווה ה', אז היה משה נכנס לארץ. וזהו "מילי בסלע" אם היה משה מדבר אל הסלע, "משתוקי בתרי" הוי אלדד ומידד, השניים הללו היו שותקים, ולא היו מתנבאים כלל. כי משה היה נכנס לארץ ולא היה להם על מה להתנבאות.

"והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה" (יב ג). **פרש"י** "עניו - שפל וסבלן".

ביאר **הרבי מקאצק** 'שפל וסבלן' - שיכל לסבול את שפלות עצמו. הרה"ח **רבי חיים יצחק** שווירץ ז"ל הרחיב בכוונתו, שאדם פשוט אם יבין את כל חסרונותיו לא יוכל לסבול את עצמו, כי כל אחד צריך להרגיש בעצמו איזו מעלה, וכן אמר **הרבי מקאצק** לחסיד: אם היית יודע את גנות מעשיך לא היית יכול להתקיים... אמנם משה רבנו היה עניו ובטל לגמרי להשי"ת, ע"כ לא היה צריך להרגיש מעלה בעצמו, ויכל לסבול את שפלותו, וזה הפירוש 'שפל וסבלן' שסבל את שפלות עצמו:

בן יאיר שנתלבש בבעל מדרש שמואל. כן כאן כל עניני מסעות ה' בחינת גלות מכפרת עון, על כן בא נשמת ראובן ממש שה' עסוק בשק ותענית כל ימיו בעניני תשובה. על כן מסתם הגדולים שבהם הרגישו שראובן עמהם, ה' הוה אמינא שיקראו אותו אב שלהם, הוצרך הגמ' ריש ברכות (טז, ב) לומר אין קורין אבות אלא לשלשה אף אם ידע מאיזו שבט בא וירגיש כנ"ל. ומיושב קצת מאמרם ז"ל אין קורין אמהות אלא לארבע. ולא מצינו בשום מקום שנצרך לקרות שם אמהות, י"ל דמי שיעשה מצוה שעשתה שרה אמנו לושי ועשי עוגות, יוכל להרגיש ניצוץ מהארתה

באה מכך שהם מטומטמים, מגושמים ואין להם השגות יותר גבוה, העצה היחידה לכך היא, "ואצלתי מן הרוח אשר עליך", שיפטמו להם ביותר מזון רוחני, להשתדל לרומם אותם למדרגה רוחנית יותר גבוהה, ואז כבר לא יצקו שחסר להם בשר...

"ונסע דגל מחנה ראובן" (י, יח): ובכל הדגלים כתיב מחנה בני יהודה וכן בכולם, רק בראובן לא נאמר בני, י"ל לפי דברי זקני מו"ר (החידושי הרי"ם) ז"ל בשם **האר"י ז"ל** דכשאדם עושה מצוה שה' צדיק רגיל לעשות, נתלבש בו נשמת אותו צדיק, כעובדא דר' פנחס

פינת יקרת

מתחווירים אצלו קימעא קימעא. הוא כבר רואה לפניו יריעה מתרקמת ועלילה משתלמת. הפרטים מתחילים להתחבר במחשבתו. הוא מבין כעת יותר איך שהקב"ה מסבב כל הסיבות, הכין את המאורעות שבתחילת המגילה, לרבות ענין בגתן ותרש. משם ואילך הבנתו מתרחבת עד שבסוף המגילה הוא כבר רואה ומשתכנע למפרע, שהכל היה לצורך ישועת ישראל... אמנם דווקא על זה פירש הגה"ק מאוסטרובצה: "הקורא למפרע לא יצא!!" הרי להבין את הכל לבסוף, אפילו גוי יכול... יהודי כבר צריך להאמין מתחילת הסיפור, שהכל נוגע לעם ישראל ולישועתו, עוד בתקופה שאיננו מבין דבר... [ס' ויען יוסף עמוד י']

וכתב **השפת אמת** (לפורים תרל"ד), נראה כי נס דפורים היה הכנה לבית שני כי ה' צריך להיות כח ועוז לבני ישראל. וע"י הנס נגבה לבם ויכלו לחזור לבית המקדש. וכן אפשר שיהי' לעתיד נס כזה **קודם הגאולה** כמ"ש חז"ל מעמיד עליהם מלך כהמן כו' שנס זה הכנה לגאולה. ונזכה לתשועת עולמים ברחמים גדולים אכ"ר.

שמעתי פעם מחסיד אחד נקי דעת, פירוש מפליא בפשטותו, בסדר שמונה עשרה, כפי שאומרים כי א-ל-ל מלך גואל חזק, כי א-ל רופא נאמן כנתינת טעם על מילוי הבקשה, כמו כן אומרים כי בך בטחנו, כי לישועתך קוינו, כלומר מצד זכות התקוה כשלעצמה בלי זכויות אחרות, יש כאן עילה חזקה למילוי הבקשה.

הגה"ח ר' **יוסל מנדלקורן** זצ"ל מבני העלייה המיוחדים בירושלים, שמע פעם לפני חג הפורים, מפה קדשו של כ"ק אדמו"ר הזקן **רבי מאיר יחיאל מאוסטרובצה** זי"ע, שהוא מפרש את דברי המשנה [מגילה י"ז]. "הקורא למפרע לא יצא" כדלהלן. הרי יש חיוב לשמוע את המגילה כולה. נתאר לעצמנו אדם נכנס לבית הכנסת ושומע לראשונה את סיפור המגילה. הוא אינו מתחיל להבין את צורך הזכרת משתה אחשוורוש וגם מעשה הריגת ושתי. מי זקוק לדעת זאת? את ענין הבאת אסתר הוא כן מתחיל לקלוט הואיל והייתה בת העם היהודי. גזירות המן כבר נוגעות ללבו יותר, הרי זה וודאי שייך להסטוריה שלנו... כשמגיע לפרק "בלילה ההוא נדדה שנת המלך", הדברים

בשם הרה"ק רבי מרדכי מלעכאוויטש זי"ע (מכתבי תלמידו הרה"ק רבי נפתלי הירץ זי"ע) "היכל הבעש"ט" תמוז תשס"ח): שמעתי אומרים בשם הרב הקדוש מרא דארעא דישראל רבי אברהם [מקאליסק] נ"ע שפירש מה שסידרו בתפילה: ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו, ולכאורה אינו מובן וכי ראוי לעבד נאמן להשים כתב מלכות בראשו, והסביר הרב הנ"ל את ענין זה, כי ידוע אם ישים איזה אדם או שר וחשוב את כתר המלכות בראשו ובוודאי יתחייב ראשו למלך, אך כאשר משימים את הכתר ויניחנו באיזה מקום על עץ או ברזל או מסמר בוודאי לא יזלזל בזה בכתר מלכות, והטעם משום שהדומם לא יתגאה ולא יתכבד עצמו כלל בכתר המונח עליו ואין הדומם נעשה אלא לשמש את הכתר שיהיה הכתר מונח עליו ואין זה גנאי, אבל אדם כשישים הכתר בראשו יהיה כוונתו לתפארת עצמו, ולכן הוא מזלזל בכבוד המלך להתפאר עצמו בתכשיטי מלכות, וזה הוא שמשבח

פעם נשאל הגאון ה'שואל ומשיב' מדוע הוא כל כך עמל בדבר זה? והרי באמת הוא עלול להסתכן בסכונים שונים? נענה והסביר: על הפסוק וזה מעשה המנרה מקשה זהב, מביא רש"י הקדוש בשם חז"ל "נתקשה בה משה והראהו הקב"ה באצבע". וכי מדוע נתקשה משה רבנו בדבר זה? הרי היה חכם גדול ובמה היה הקשי שלו לעשות מנורה?

ברם, על המנורה נאמר "עד ירכה עד פרחו מקשה היא", וכבר אמרו דורשי רשומות, כי הדבר רומז על אחדות בני ישראל; גם הטובים וגם הרעים, החשובים והפחותים "כלם מקשה אחת" אל הבורא יתברך שמו. דבר זה התקשה משה רבנו להבין, הכיצד עושים זאת? כיצד יכולים לחבר את כלם מקשה אחת אל הבורא? אבל לבסוף הקב"ה הראה לו, ומשה רבנו חבר גם את הנשמות הפחותות אל השי"ת. ולכן גם אנו צריכים לנהג כן, ולקרב כל יהודי שהוא, גם נפש נדחה ואמללה אל השי"ת. (חכמי ישראל)

מלחמת היצר - כשכבר הגיע הצורך לתוככם אז נצרך עבודה יתירה להוציא

"וכי תבאו מלחמה על הצר הצור אתכם" ... (י ט). הרה"ק ר' הערש מטאמאשוב זי"ע, נאמן ביתו של הרבי מקאצק זי"ע, וממפלגי החסידים בבית קאצק גור ואלכסנדר, היה זקן מופלג כשהחל רבינו [הרה"ק בעל שפת אמת מגור זי"ע] בהנהגת העדה וכבר קשתה עליו הנסיעה עד גור. אולם הוא ביקש בכל לבו ובשארית כוחותיו לחלות את פני רבינו, שהיה צעיר ממנו כבחמישים שנה, וכשניסו מקורביו להניאו מנסיעה קשה זו אמר להם: "אויב נישט צו פארען צו א רעבין, פאר וואס דארף מען לעבען" (אם לא לנסוע לרבי, למה לי חיים). כשהגיע לגור, חרד רבינו לעומתו ושאלו: "ומדוע לא תנהלו אתם את העדה", נענה הרה"ק מטאמאשוב זי"ע בשנינות: "לשם מה לחסידים רבי כזה אשר מיד יצטרכו לעמוד ליד מיטתו

את משה שהיה עניו ועבד נאמן ליוצרו ולא היה חפץ כלל בשום הנאת עצמו או כבוד עצמו רק הכל לכבוד השי"ת, ועל זה נקרא עבד נאמן ליוצרו כי כל מעשיו היה לכבד את ה' לבדו. לכן כליל תפארת בראשו נתת לו כי אין בזה שום זלזול ח"ו להמלך כיון שלא היה כוונת משה לתפארת עצמו כלל רק לשמש את קונו, והבן זה ודפח"ח.

"אל נא תשת עלינו חטאת ... ואשר חטאנו" (יב, יא): אמר הגה"ק משינאווא זי"ע: אם יהודי רק מניח את היד על המצח (לעשות חשבון הנפש), זה כבר נקרא שעשה תשובה... (אבותינו ורבותינו - בית צאנו, עמ' קסא).

כן מובא שם עוד בשם ר' ישראל ברון ע"ה ששמע מאביו ע"ה [שהסתופף בצל קדשו של הגה"ק משינאווא בחג השבועות י"ז פעמים], ששמע מהגה"ק משינאווא, שאמר: איין רגע עכטע אמונה איז א טובה אויף דורי דורות! [רגע אחד של אמונה אמיתית היא טובה לדורי דורות].

עובדות צדיקים

"וזה מעשה המנרה מקשה זהב עד ירכה עד פרחו" ... (ח, ד). נוהג היה הגאון רבי יוסף שאול נתנזון זצוק"ל אבד"ק לבוב, בעל "שואל ומשיב" לקרב יהודים אל השי"ת, ואף שהיו פחותים במעלה. ולא עוד, גם יהודים שממש סרו מהדרך, ולא היה נראה כי אי פעם יסכימו להשיל מעליהם את מעטה העוונות, גם אותם קרב, באמרו כי אסור לדחות שום נפש מישראל.

פעם כמעט ונאסר רבי יוסף שאול על ידי השלטונות בשל מעשה זה, כאשר דבר על לבו של נער צעיר לשוב בתשובה, והוריו זעקו חמס בפני השלטונות כי רבי יוסף שאול גוזל מהם את בנם. אלא שלבסוף יצא רבי יוסף שאול וידו על העליונה.

ושבת שמה

מובא בספר באר משה: מצינו [ילקוט שמעוני, בהעלותך, רמז תשיט], למה שבעה נרות, כנגד שבעה כוכבי לכת, דבר אחר, כנגד שבעת ימי בראשית... הנקודה המרכזית שאלה מכוונים כל ששת הימים הוא יום השבת, כמו שכתוב [פסחים קו]. חדא בשבתא ותרי ותלתא בתר שבתא, ארבע וחמשה ומעלי יומא קמי שבתא. כך גם בנרות המנורה... ונמצא רמז נפלא כי מנרה, הכתיב הוא חסר, במילואם מ"ם נו"ן רי"ש ה"א עולה בגימטריא במכוון שבת, כלומר המנורה כנגד השבת.

וספרי תהלים בידיהם". וכשהגיע פעם נוספת ואחרונה לחג השבועות תר"ל, חדשים ספורים לאחר תחילת ההנהגה, כבר היה חלש מאוד, ונכנס אל חדרו של רבינו וביקש ממקורביו כי יעזרו לו לעלות על כסא בקצה החדר, משם הביט לראות את רבינו בקוראו "קוויטלעך", הביט והביט ולבסוף ירד מן הכסא ואמר: "זייעהר גוט, זייעהר שיין".

אף בשבת הסמוכה לחג השבועות, פרשת בהעלותך, נשאר הרה"ק מטאמאשוב זי"ע בגור, וסיפר לימים בנו של רבינו, הרה"ק רבי נחמיה אלטר זי"ע, כי שמע מחסידים שבאותה שבת אמר הרה"ק מטאמאשוב זי"ע לרבינו, כי שמע בעצמו מפ"ק הרבי מקאצק זי"ע שדקדק, מדוע בפרשת בהעלותך כתיב וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם והרעותם בחצוצרות וגו', והיינו שצריכים לעשות פעולות בכדי להינצל מהאויבים, ואילו בפרשת כי תצא כתיב (דברים כא, י) כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך, ומשמע שאין צריכים שום פעולות בכדי לנצח, ומיד בצאתם למלחמה ינצחו.

ותירץ הרבי מקאצק זי"ע: בפרשת בהעלותך כתיב וכי תבואו מלחמה "בארצכם", היינו שכבר הגיע הצורר לתוככם, אז נצרך עבודה יתירה כדי להוציא, וצריכים לזעוק בחצוצרות וגו', אבל בפרשת כי תצא כתיב "כי תצא למלחמה", היינו שרודף האדם את השונא טרם בא לתוככי נפשו, אז הוא בניקל יותר, ולפיכך מיד ונתנו ה' אלקיך בידך. למשמע הדברים נענה רבינו ואמר: גם אני תירצתי לעצמי כן, וחשבתי שעל זה כיוון רש"י בפרשת כי תצא שם "במלחמת הרשות הכתוב מדבר", היינו שאיירי כאן כשעוד "לבו ברשותו", ועדיין לא נתן ליצר הרע

כניסה לתוככי לבו, או אז ונתנו ה' אלקיך בידך. (ליקוטי אב דף ל"ז)

"בכל ביתי נאמן הוא" (יב, ז): הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע שהיה פעם אצל רבו הרה"ק המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, ולפני חג הפסח הלך להיפרד ממנו כדי לשוב לביתו. כשיצא אמר המגיד לתלמידים שיפצירו בו להישאר כאן, וכן עשו, וחזר הרה"ק להיפרד מהמגיד, וכשיצא אמר שוב המגיד לתלמידים שיבקשו ממנו להישאר כאן, וחזר הדבר כמה פעמים, ולבסוף נסע הרה"ק לביתו, ובאותו חוה"מ פסח נסתלק לב"ע, אז הבינו התלמידים הק' למה רצה המגיד שישאר אצלו, שאילו היה נשאר אצל המגיד היה נשאר בחיים. ושאלו התלמידים מאת הרה"ק המגיד הגדול זי"ע למה לא אמר במפורש להרה"ק רבי אהרן שיש עליו גזירה שיסתלק מן העולם ואם ישאר כאן ינצל, וענה המגיד, כי כתוב 'בכל ביתי נאמן הוא', מה שיך להיות נאמן, אלא שאינו מגלה סודות מן החדר, לכן לא הייתי יכול לגלות לו מדברים הנעלמים מה שעתיד להיות, אך השתדלות היה מותר והייתי צריך לעשות. (אמרות טהורות - ראחמסטריווקא)

היה פעם בליל שישי פרשת בהעלותך, שמישהו מבני משפחתו הקרובה של כ"ק האדמו"ר רבי שמעון מלעלוב זצ"ל, היה שרוי במשך מספר שעות בסכנת חיים נוראה. מתח עצום וחרדה לגורלו חתכו את כולם. והרבי? הוא לקח גמרא וישב ללמוד... הענין ההוא הסתיים בחסדי שמים בטוב. בליל שבת קודש, בדברי תורתו של הרבי על שולחנו הטהור, ניתן היה למצוא רמז למה שעבר בלילה הקודם. הרבי התייחס

ל'נוני'ם הפוכים', בפרשת 'ויהי בנסוע הארון', שרש"י מסביר אותם: "עשה לו סמניות מלפניו ומלאחריו, לומר שאין זה מקומו. ולמה נכתב כאן? כדי להפסיק בין בין פורעניות לפורעניות וכו' כדאיתא בכל כתבי הקודש". הקשה הרבי: למה מלמדים את הכלל הזה דווקא בפרשת 'ויהי בנסוע הארון'? אין זאת אלא יען כי 'לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי', ויהודים רואים בחוש, כי המקום היחיד שבו יכולים לצאת מכל צרה, הוא רק על ידי תורה... (הרבי הקדוש מלעלוב עמ' 587)

סיפור לשבת

יְהִי כְבוֹד חֲבֵרֶךָ חֲבִיב עֲלֶיךָ פְּשִׁלָּךְ (אבות ב, י). כשהגיע הגאון מטשעבין זצ"ל לארץ הקודש מגלותו בחוסר כל, ביקשו תלמידיו להזמין לו איצטלא של משי לכבוד שבת. הם פנו לחייט אחד בירושלים ושלחו אותו אל הרב לקחת את המידה. כשהגיע החייט למלון בו התאכסן, התפלא אותו גאון ואמר: "אם הבגד נועד עבורי, אתה צריך לבוא אלי? אני הייתי צריך לבוא אליך, למקום עבודתך! התעקש החייט ואמר, שהואיל ומוצאו מעיר קראקא הסמוכה לטשעבין, הרי הוא מחוייב בכבודו... הרב שאל אז את החייט אם יש לו פועלים בחנות. וכשהלה ענה שיש לו פועל אחד, הסכים הרב שהחייט יקח את מידתו, בתנאי שאם יחזור לחנות ויראה שהתירשל הפועל קצת, משום שבעליו לא היו שם, לא יקפיד עליו. הוא איננו רוצה שבסיבתו תיגרם עגמת נפש ליהודי... (שר התורה, 124)

יומא דהילולא

ח"י סיון (ה'תר"ג)

יומא דהילולא קדישא

של הרה"ק רבי ישכר דב מראדשיץ
זיע"א בן הרה"ק רבי משה זיע"א

לשון הטבה בגבורה, אך ביום שלישי נכפל בו כי טוב, ופרש"י שמשלימים את הכי טוב שלא נאמר ביום שני, כי יצחק כשלעצמו אין שייך בו כי טוב, אך כשיעקב אבינו ממתיק ומשלב במדת הרחמים, עתה יכולים להשלים כי טוב גם על מדת הגבורה. וכל זה שמעו רק ביום שלישי. וזה פירוש 'ואתה אמרת', היינו בעשרה מאמרות בברית העולם, שם אמרת ביום שלישי שמכונן כנגד יעקב, היטב איטיב עמך, היינו ב' פעמים כי טוב שהוא השלמה גם ליום שני:

• • • • •

מלחמה בעניות שלא ידמה בדעתו שהכסף עוזר בחיים הרה"ק רבי ישכר בער היה דרכו לברך את בני ישראל בעשירות גדולה, אך הוא כשלעצמו היה עני ואביון. פעם אחת נתנסה ומצא מציאה גדולה, חגורה מלאה מטבעות זהב, והיה מותר לקחתה ע"פ הלכה, תיכף אמר בקול לעצמו, 'בער'ל בער'ל, אם יהיה לך הרבה כסף מה יהיה איתך מכאן והלאה, האם תשכח את השי"ת?' והוציא מן האוצר רק בכדי סעודה אחת לאותו יום, והחזיר את האבידה למקומה, רק דאג שלא יבא השפע לידי גוי, ואמר ליהודי אחד ש'נדמה לו שיש במקום פלוני איזה מציאה', ואותו יהודי נתעשר:

• • • • •

כששאלו את הרה"ק מראדשיץ הרי אמרו חז"ל 'אי עניותא לישראל' ומדוע אתם לוחמים עם העניות ורק משתדלים להמשיך עשירות לבני ישראל? נענה הרה"ק מראדשיץ ואמר: 'עיקר מלחמתי בעניות אינו בעצם העניות, אלא בדמיון שנדמה לעני שאם יהיה לו כסף, כבר יהיה לו כל טוב ולא יצטרך לחסדי השם, כי חושב שהעניות זה הסיבה לכל הבעיות שלו, אך כשיהיה לו עשירות, ראה שבכל אופן צריכים לחסדי השם':

• • • • •

פעם הגיע יהודי אחד אל הרה"ק מראדשיץ ושאל אותו אם הרבי יודע איזה עני הגון שאזכר לתת לו צדקה, השיב לו הרבי, 'מעונית' אינם מיוחסים כ"כ שיזכו להנתן לעני מיוחס כזה':

הרה"ק מראדשיץ היה תלמיד החוזה מלובלין זי"ע. בכל בוקר כשהיה מעורר יהודים מהשינה, היה אומר 'הגיע אורח שמעולם לא היה כאן ולעולם כבר לא יהיה כאן, וזהו היום הזה, הוא האורח שלנו':

• • • • •

הרה"ק מראדשיץ סיפר שבהיותו בלובלין ראה דבר פלא, כי כל השעונים שבעולם כשהמחוגים מודיעים שכבר עבר עוד שעה, נשמע ממנה אנחה, אוי כבר עבר עוד שעה שמתקרבים ליום המיתה, הגם שזה ידיעה חשובה שצריך לדעת מזה, אך יש תחת הצליל איזה נימה של אנחה.

אך בלובלין היו השעונים מודיעים ידיעה אחרת לגמרי, שהנה עבר עוד שעה שהתקרבו לשעת הגאולה. והצליל של השעונים היה משמיע קול של שמחה. ומרוב השמחה שהיה השעון בלובלין מזמר שהנה הנה מתקרבים לביאת המשיח, - לא היה יכול לישון בלילה. ונזכה לתשועת עולמים ברחמים גדולים אכ"ר.

• • • • •

ה'טיב איטיב' כי ביום ג' שהוא כנגד יעקב נכפל בו כי טוב

בספר 'נפלאות הסבא קדישא' מובא בשם הרה"ק מראדשיץ על מש"כ בפרשת וישלח שהתפלל יעקב אבינו 'ואתה אמרת היטב אטיב עמך', ופרש"י, היטיב בזכותך ואיטיב בזכות אבותך.

והקשה האור החיים הק' היכן מצאנו כזאת שאמר לו הקב"ה שייטיב עמו, הרי לפני כן דיבר איתו רק פעם אחת במראה החלום, ולא כתוב שם שאמר לו לשון 'היטיב איטיב עמך'? ובפעם השנית כשדיבר איתו הקב"ה בפ' ויצא, 'שוב אל ארץ אבותיך ומולדתך ואהיה עמך', ולא כתוב לשון הטבה?

ופי' בשם הזה"ק ששבעת ימי השבוע מכוונים כנגד שבעה רועים, יום ראשון כנגד אברהם אבינו, יום שני כנגד יצחק אבינו, יום שלישי כנגד יעקב אבינו.

והנה ביום ראשון כתוב לשון הטבה 'וירא אלקים את האור כי טוב'. וביום השני לא כתוב 'כי טוב' כי יצחק שהוא מסטרא דגבורה, הגם שהאלקים עשה שייראו מלפניו, אך לא שייך

מרבותיו: החוזה מלובלין, היהודי הקדוש מפשיסחא, המגיד מקוזניץ, ה'אוהב ישראל' מאפטא, בעל ה'תפארת שלמה' מראדומסק, ר' משה לייב מסאסוב, ר' מנחם מנדל מרימנוב.

מתלמידיו: ר' אליעזר מדז'יקוב, ר' אלעזר מקוזניץ, ר' חיים מאיר יחיאל שפירא (השרף" ממוגלינצא), ר' יוסף ברוך ("היהודי הטוב" מניישטאט), ר' יחזקאל שרגא משינאבא, ר' יחיאל חיים מאוז'רוב, ר' יעקב צבי מפוריסוב, ר' עמנואל מפשדורז, ר' נתן דוד משידלובצא ור' שלמה מראדומסק.

• • • • •

ידוע ומפורסם כבעל מופת גדול. כשהיו מתחננים אל המהרי"ד מבעלזא זי"ע שיעשה איזה מופת לישועה ורפואה, היה עונה 'מה סבורים אתם שאני כהרה"ק מראדשיץ?'

ונודע שהתפארת שלמה שאל את הרה"ק מראדשיץ הרי כל עיקר גילוי הצדיקים הוא להראות לבני ישראל דרכי תורה ויראת שמים, מדוע אתם מרבים במופתים? וענה הרה"ק מראדשיץ שהוא הגיע לעולם להראות להשי"ת. בחי' צדיק גוזר והקב"ה מקיים:

• • • • •

מחלוקת אם לקרב את ישראל להשי"ת או את השי"ת לישראל

בין קאצק לראדשיץ היה איזה סכסוך קטן, והיה החידושי הרי"ם אומר שלא יעלה על הדעת שיש ביניהם איזה מחלוקת, אלא שההחלוק הוא שבקאצק מקרבים בני ישראל להשי"ת, ובראדשיץ מקרבים את השי"ת לבני ישראל:

• • • • •

כתוב: "זה ספר תולדות אדם" (בראשית ה, א), ורמז לו שיזכה גם להוצאת הספר וגם יזכה לזרע קודש בר-קיימא. ואכן מדברי רבינו לא נפל דבר ובאותה השנה זכה לשני העניינים גם יחד.

• • • • •

בתקופה האחרונה בשעה ששכב רבינו על ערש דוי מחוסר הכרה, בנו, מרן האדמו"ר שליט"א הקריא לו בערב ראש-השנה את הפתקאות של קהל חסידיו להיפקד בישועה. ואז ראו דבר פלאי, מיד התחיל הלחץ דם לעלות ולעלות יותר עד שלא היתה ברירה והרופאים הורו להפסיק מיד את קריאת הפתקים באומרים שזה עלול להזיק לו. אז הבינו חסידיו עד כמה קשור הרבי בלב ובנפש עם קהל חסידיו, אשר גם במצב כה קשה, נוגעים הבקשות לליבו הגדול והרחום. (גליון פניני צדיקים שלח תש"פ)

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

כ"ב סיון (ה'תשל"ג)

יומא דהילולא קדישא של הרה"ק רבי איתמר רוזנבוים מנדבורנה זיע"א בן הרה"ק רבי מאיר זיע"א

נקרא על שם זקינו הרה"ק רבי איתמר הכהן מטשיזיקוב. בצעירותו לקה בלבו, ואז כתב לו אביו במכתב, שמכוון שנקרא ע"ש זקינו שהאריך ימים והיה עשיר, כך הבטיח לו שיאריך ימים ולא יחסר לו כלום, וסיים את מכתבו: "ודברי ברוח-הקודש נאמרו!". וכך אכן היה.

ענוותן. הסתיר את שיעור קומתו מעיני הבריות. בעל רוח-הקודש.

ה'בית-ישראל' מגור, נסע פעמים רבות לתל-אביב כדי להמתק סוד עם רבנו. פעם כאשר יצא ה'בית-ישראל' מהפגישה עם הצדיק, אמר לאנשים מסביבו: "תכנסו ותראו, איך יהודי צריך להראות!".

על העובדה, כי הרב היה בעל רוח-הקודש ומהו כח העצום הטמון בספר התהלים ניתן למצוא בקונטרס 'עובדות וסיפורים על

הרה"ק רבי איתמר זצוקלל"ה" וכך סיפר בנו, כ"ק מרן האדמו"ר זיע"א: "זוכרני בילדותי אשר פעם אחת באמצע הלילה עורר אבי הרה"ק רבי איתמר זיע"א את אמי הרבנית הצדקת מרת

שנים סיים ש"ס עם ד' חלקי שו"ע עם פי' הגר"א. בשובו לאחר שנים אלו, התכוון לסייע בידי רעייתו הרבנית בניהול החזקת המסעדה שממנה התפרנסו בעירם אוזבנט. אך הרבנית, שעמדה על גדולתו של בעלה סירבה ליתן לו זאת. במקום זאת הוא נסע לראדין ללמוד בכולל קדים במחיצת מרן החפץ חיים. שם נתקבל לכהן כמנהל רוחני בישיבת ראדין. תחילה היה ר' ירוחם נבון אם להענות למינוי, הוא חשש שלא יהיה לו מה להגיד לפני התלמידים. לאחר תקופה התבטא אודות זאת באומרו: "בואו וראו מה גדולה היא זכות הרבים, ממש קרש כשיעמידוהו בתוך הרבים יתחיל לדבר". עד מהרה חיבבוהו תלמידיו. רבים מהתלמידים החלו להתגודד סביבו ולעסוק בתורת המוסר.

מגדולי בעלי המוסר. השפיע רבות על תלמידיו. ביום א' לפרשת במדבר נפל למשכב ממנו לא קם, ופעמים רבות שמעוהו אומר "תודה לך, אבאל"ה, עבור הייסורים". רבותיו: ר' צבי פינקל מסלבדוקה זצ"ל. ר' שמחה זיסל זצ"ל. החפץ חיים זצ"ל. (פניני צדיקים בהעלותך תשע"ט)

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

כ' סיון (ה'תשס"ו)

יומא דהילולא קדישא של האדמו"ר ממודז'ין הרה"ק רבי ישראל דן טאוב זיע"א בן הרה"ק רבי שמואל אליהו זיע"א

גאון בנגלה ובנסתר. בעל ענווה מופלאה. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו להתברך בעצה טובה. אהבת ישראל שלו היתה מופלאה. הדאגה לזולת היתה בראש-מעייניו. רבינו התעקש שלא לקבוע 'שעות קבלה' בביתו, ודרש שיוכלו להיכנס או להתקשר אליו בכל שעה משעות היממה. כל חסיד ידע שבמקרה הצורך, יוכל להגיע או להתקשר לרבינו בכל שעות היממה ואף אם מדובר בדבר דחוף, ניתן היה להגיע לרבינו או להתקשר באמצע הלילה.

• • • • •

פעם נכנס אליו אדם אחד וביקש ממנו ברכה כפולה שיזכה לזרע קודש בר-קיימא וכן שיזכה לברך בקרוב על המוגמר שכן היה באמצע עריכת ספר לפני הגשתו לדפוס. רבינו השיב לו: "הרי זה מקרא מלא הוא, שכן

בספה"ק אמרי בינה להרה"ק מביאלא זי"ע הביא בפ' לך לך בשם הרה"ק מראדשיץ זי"ע על המשנה בעוקצין 'עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות', ויש להבין מה יעשה הצדיק עם כ"כ הרבה עולמות, מדוע אינו מסתפק באולם אחד? ופי' הרה"ק מראדשיץ ע"פ משל לבן מלך שנסע למרחקים ללמוד חכמות ולהיות בקי בענייני העולם, ובדרכו אזל לו הכסף שנתן לו אביו המלך, והוצרך לטובות בני אדם, וכמה חכמים הבינו שכדאי להשקיע בו שהרי הוא בן המלך, ונתנו לו כל ההצטרות שלו. לאחר כמה שנים כשחזר הבן מלך עשה המלך סעודה גדולה לכבוד בנו, ואמר הבן לאביו המלך, שברצונו להזמין לסעודה כל אלו האנשים שהטיבו לו בדרך, בלעדס אין לו טעם לסעוד בסעודת המלך, שהרי לולא עזרתם לא היה מגיע כלל למה שהגיע.

כך כשעולה הצדיק לעולם הבא, ומעלים אותו להיכלות הגבוהים, אומר הצדיק להקב"ה, הרי היינו בעולם הגשמי שצריך שם דירה ומאכלים ומלבושים, לכן עתה בעת הסעודה הגדולה, יש להודות ליהודי פלוני שהביא לי עצים, ויהודי פלוני שהביא נעליים וכי', אי אפשר להשאיר אותם בצד כשנותנים לי שכרי. ולכן צריך הצדיק ש"י עולמות להושיב שם כל מי שעזר לו במשך מאה ועשרים שנה...

והרה"ק מביאלא מביא בשם אביו הרה"ק רבי נתן דוד משידלובצא זי"ע שבזה מתפרש הפסוק 'אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם', באותו יום הגדול שהצדיק עולה השמימה להיות נצב לפני השם, אזי באים לשם כל מי שעזר לו בזה העולם 'מחוטב עיצץ עד שואב מימין'.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

ח"י סיון (ה'תרצ"ו)

יומא דהילולא קדישא של הגה"ק ירוחם הלוי ליבוביץ ["המשגיח ממיר"] זיע"א בן הגה"ק רבי אברהם זיע"א

הרב הצדיק: נולד בליובאן במחוז באברויסק ברוסיה הלבנה. בשנות ילדותו היה יושב והוגה בתורה בבתי מדרשות בסביבת מגוריו. בבואו בברית השידוכין התנה שינתן לו ללמוד שמונה שנים בפרישות בקלם, ובתום תקופה זו יהיה מוכן לפרנס את ביתו. באותן

ע"ה משנתה ואמר לה אשר אחד מאנשי שלומו [רבנו זיע"א אמר את שמו] מהעיריה הסמוכה צריך לישועה, ושתעזור לו באמירת התהלים, ושניהם ישבו ואמרו תהלים בהתעוררות רבה". "אחר זמן נשמעו נקישות חזקות בדלת, ואבי פתח הדלת, והנה בפתח עומד שם אותו היהודי, שעליו אמרו תהלים, והרגיע אותו אבי ונתנו לו לשתות, ויספר הלה, שהיה אצל נכרי אחד בשביל מסחרו כדרכו, ואותו נכרי היה חייב לו סכום כסף. הנוכרי דיבר עמו על דא ועל הא, ולפתע נעל אותו באחד מהחדרים וקשר אותו שם, והלך להביא כלי משחית כדי להורגו, ואז לא יצטרף להחזיר את הכסף, ואותו יהודי לא מצא שום דרך לברוח, והחל לבכות, היות שחשש על חייו. ואחר כך הרגיש, שאינו קשור כל כך, ופתח תיכף הקשרים מעליו וברח בחשאי מבית הנכרי, ואינו יודע משום מה ברח דווקא לכאן לבית הרבי".

• • • • •

סיפור נוסף שהובא בקונטרס זה אותו סיפר יהודי אחד מתושבי שכונת יד אליהו, שהייתה לו חנות בסמוך לבית רבינו ברח' הפלמ"ח. יום אחד באו אליו ביקורת פתע ממס-הכנסה, והוא ידע אשר אצלו המצב בכי רע, ואין שום התאמה בין פנקס למשנהו, ומרוב בהלה ברח מהחנות ישר לבית רבינו. אנשי הביקורת שראו אותו בורח, החלו לרדוף אחריו. היהודי נכנס לביהמ"ד ומשם ישר לדלת השמאלית ליד המזרח לחדרו של רבינו הסמוך לביהמ"ד, ובכה ואמר שאנשי מס הכנסה רצים אחריו, ואם ייתפס המצב מר עבורו. אמר לו הצדיק שיאחז בכיסא שלו, בינתיים חיפשו אנשי מס הכנסה את היהודי, ובטעות נכנסו לדלת בצד ימין הפונה לכיוון המקווה. לאחר חצי דקה הבינו, כי טעו ונכנסו לחדרו של רבנו, וראו את הצדיק יושב בשולחנו, והתנצלו לפניו שנכנסו בלא רשות, ויצאו מהבנין בידיים ריקות, והיהודי שהיה בחדר ואחז בכיסא נשם לרווחה, והתקשה להאמין, שעל אף שהם היו במרחק של חצי מטר ממנו- הם לא ראו אותו בזכות רבנו הקדוש. אמנם אז פתח עליו רבנו בתוכחה: "כך מנהלים עסק? בשביל שאתה לא יודע לסדר את החשבונות, הייתי צריך לעשות בשבילך כזאת?!", ורבינו ביקש ממנו שיראה לסדר חשבונותיו בטוב טעם מכאן ולהבא.

• • • • •

סיפר בנו כ"ק מרן אדמו"ר מנדבורנה חדרה שליט"א: "רוח קדשו של אבי הייתה כאחד הצדיקים הקדמונים, באחד מהימים הגיע

אליו יהודי ובידו קוויטל ארוך מאוד - כלומר, ילדים רבים. בקוויטל התאונן היהודי על מצבו הדחוק, ועל כי אינו מוצא פרנסה לכלכל את ביתו. אבי התבונן בקוויטל והשיב ליהודי: 'ה' יעזור שבשנה הבאה תזכה לילד נוסף'. "הלה חשב, שאבי לא מבין את רצונו ולכן אמר: 'רבי אין לי מה לאכול, ב"ה ביתי מלא כבר בילדים'. אבל אבי התבונן שוב בקוויטל והשיב באותה ברכה. ואכן כעבור שנה נולד לו בן. הגיע היהודי לבשר לאבי על השמחה, ואז נענה לו אבי בפנים שוחקות וסיפר לו: 'לפני שנה כשנתת לי את הקוויטל התבוננתי היטב בשמות כל בני הבית וראיתי שלאף אחד מהנפשות הרשומות אין מזל לפרנסה". "נאלצתי אפוא לברך בילד נוסף אשר ייוולד עם שערי פרנסה- מעכשיו תמכור תפוחים!" ואכן מאותה עת שפר עליו מזלו ופרנסתו הייתה בהרחבה ובשפע רב". (גליון פניני צדיקים שלח תש"פ)

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמנ!

כ"ב סיון (ה'תשס"ד)

יומא דהילולא קדישא

של הרה"ק רבי ישראל מרדכי

טברסקי מראחמיסטריווקא זיע"א

בן הרה"ק רבי יוחנן זיע"א

כבר מילדותו היה מנותק מ'הבלי העולם' ושוקד על התורה הקדושה ולעיתים היה שוכח לאכול וממעט בשינה. לאחר חתונתו המשיך ללמוד בהתמדה שעות ארוכות והיה יכול לשבת קרוב ליממה רצוף בבית המדרש. בצעירותו ייסד את ישיבת 'מאור עיניים'. לאחר פטירת אביו סירב לקחת את האדמו"רות אולם ר' **אברהם יהושע העשיל** טברסקי ממכנובקה זקן אדמו"רי צ'רנוביל הכריחו לשמש באדמו"רות.

אף בהיותו אדמו"ר רוב יומו עסק בלימוד וכך קרא לחסידיו להקדיש את זמנם ללימוד. היה מסיים את הטיש בליל שבת מוקדם ומיד פונה ללימודו, והיה מורה, שמי שרוצה ללמוד שלא יגיע לטיש. רבינו - היה בו הכול: תורה, תפילה, יראת ה', קדושה וטהרה, פרישות, מידות נאצלות, חכמת חיים, אהבתו לתורה הק' ללא מיצרים, ענווה מופלאה, בקיא עצום בתורה הקדושה.

באחת השנים הראשונות להנהגתו, בא אליו אחד, שסיפר על מיחושים שונים, שתוקפים אותו, ואמר שבעבר נוטל היה אי אלה גלולות להרגעה - אולם, אלה אזלו, וכבר אינם בהישג יד. הרבי שאלו למקום מגוריו ובירכו בחמימות. בערבו של יום הבחינו תושבי שכונת סנהדריה, מקום מגוריו של הלה, בדמותו של האדמו"ר מראחמיסטריווקא המהלך מבית לבית ומחפש אחר דירת מגוריו של יהודי זה, התברר, שבאותו יום טרח רבינו להשיג למענו את התרופות, ובא להביאן אליו - אלא שחיפש את הכתובת המדויקת.

• • • • •

כאשר בנו נסע פעם לחו"ל, ניצל רבינו את העובדה שדירתו ריקה עתה ומצא בה מקום נסתר להגות בתורה הקדושה שעות רבות באין יודעים. הדבר התגלה כאשר בפתע אירעה 'הפסקת חשמל', והשכנים הבחינו בנר הדולק מתוך הבית ה'ריק'...

• • • • •

סיפר חתנו הגב"צ רבינוביץ שליט"א: "זכרנו כי בליל פורים היה מו"ח זי"ע שוקד על לימודו כל הלילה, וכלל לא עלה על יצועו באומרו, שכדי לקיים מחר את מצוות היום - אינו צריך להיות כוחו בכוחותיו, שכן ניתן לקיים 'משלוח מנות' גם מתוך עייפות. ביום הפורים ערך שולחן לקהל והמונים הגיעו להיוושע אצלו בכל העניינים, אולם, אחד שהחשיך היום, שוב מיהר כבר לגמרא, אותה אהב יותר מכל החמודות שבעולם והחל לומד בשקיקה שעה אחר שעה, כהולך מדברות, שלא ראה מים זה מכבר, באומרו: 'הן כל היום לא למדנו מאומה'. (גליון פניני צדיקים שלח תש"פ)

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמנ!

כ"ג סיון (ה'תרכ"ו)

יומא דהילולא קדישא

של מהר"י אסאד הגה"ק רבי יהודה

זיע"א בן הגה"ק רבי ישראל זיע"א

כתב החת"ס, כתב סמיכה 'הבחור יהודה מסארדיהעל היה אצלי בפרשבורג ושוחחנו יחד ברוב סוגיות הש"ס, וראיתי שהוא מושלם בכל:

הקב"ה ציוה לשלוח רק שני מרגלים
אך הם לא סמכו עליהם ובקשו לשלוח עוד עשרה

ביאר מהר"י אסאד ב' שלח לך פירוש נאה ומתוק בפסוקי הפרשה, ידועה הסתירה שהפסוק אומר 'שלח לך', ורש"י מפרש 'אני איני אומר לך לשלוח, אם תרצה שלח', הרי כתוב שלח לך? וכן כתוב בהמשך 'וישלח אותם משה על פי השם'. וכן מהו כפל הלשון של שליחות, 'שלח לך אנשים', 'תשלחו כל נשיא בהם'.

ופי' מהר"י שתיבת תשלחו יש בו ב' פירושים, אחד לשון ציווי שאני אומר שתשלחו, והשני הוא לשון נבואה, אני יודע שאתם תשלחו. והנה הציווי של השי"ת היה לשלוח רק שני מרגלים, כמו ששלח יהושע שני אנשים מרגלים חרש ליריחו, וככתוב ברבינו בחי' ובראשונים שאכן באמת צריך להתנהג בדרכי הטבע ולשלוח שני מרגלים קודם שנכנסים לארץ, שזוהי ההשתדלות הפשוטה שצריך. והטעם ששלחו י"ב, כי כל שבט רצה לשמוע מהנשיא שלו מה שנעשה שם, וזה גורם שיכולים לטעות מדרך האמת, כי לא האמינו בשני מרגלים בלבד.

ועתה נסתכל בלשון הפסוקים ונראה פירוש הדברים: שְׁלַח לָךְ אֲנָשִׁים - מיעוט אנשים שתיים, כי הקב"ה ציוה לשלוח שני מרגלים בלבד, וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל - שיבדקו את הדרכים שצריך ללכת בהם, כמו תייר שבדק איזה מקום שילך, וכך הוא ההשתדלות לפי דרכי הטבע. אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֶבְתָּיו - איש אחד ועוד איש אחד הרי שתי אנשים. אך אני אומר לך ברוח הקודש, שלמעשה לא יסתפקו הם בשתי מרגלים, אלא תִּשְׁלָחוּ כָל נְשִׂיא בָהֶם - שלא יסמכו השבטים לשמוע מאחרים, אלא כל שבט יצא לשמוע מנשיא שלו בפרטיות וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאָרָן עַל פִּי ה' מֹשֶׁה שלח שני צדיקים על פי השם, ואלו הם יהושע וכלב שמהם לא יצא שום מכשול, כשהקב"ה נותן לאדם מתנה, לא יוסיף עצב עמה. אך כָּלֶם אֲנָשִׁים רָאִשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הָמָּה - כיון שלא סמכו על הבטחון הפשוט, רק ביקשו להוסיף עוד השתדלות, לכן שלחו שתיים עשרה מרגלים, ראשי בני' המה, ואלה שמותם:

• • • • •

מסופר דבר פלא היה זה בתקופת המבוכה של "אביב העמים" שנת תר"ח בה התקוממו צוררי היהודים בראשות הכומר הידוע לשמצה הורבאן ימ"ש. לעשות בהם כטוב בעיניהם. הם הלכו מעיר לעיר ובכל אשר פנו השאירו הרג והרס, עת צרה היתה ליעקב,

קהלות רבות התמוטטו אז, הכוס עבר גם על קהלת סעמניטץ, אך הם מצאו מחסה בצל חכמתו וקדושתו של הגה"ק רבי יהודה אסאד זי"ע. באחד הימים נפוצה שמועה עקשנית כי הצורך וכנופיותיו עומדים להופיע בעיר בליל חג הפסח - ליל שימורים, אימה גדולה נפלה על יהודי סעמניטץ, אך אז התגלה הגה"ק בגבורתו ובקדושתו הכבירה, ובנטלו לידו את היוזמה כינס את כל תושבי העיר, קטן וגדול לבוא לבית מדרשו בליל החג ולערוך שם את הסדר, ומובן שלא היה איש אשר המרה את פי הרב וכולם כאחד מקטן ועד גדול נתקבצו לבית המדרש כדי לערוך את הסדר בצוותא, כחצות הלילה קרא הגה"ק לעשרה מתלמידיו והורם לצאת מחוץ לעיר ולהודיע על בואם של הצוררים, והוא גם ציווה: "כאשר תראו כי הם מתקרבים תמהרו להודיעני", ואמנם תוך שעה קלה חזרו הבחורים במרוצה ובאימה אימה והודיעו לו כי הצורך הורבאן ומחנהו הגדול נמצאים קרוב לעיר וכי כבר נשמע צהלת חרבנותיהם בקול המון שואג, לשמע הבשורה מפיהם חרד כל העם אשר בבית המדרש, אולם הגה"ק זי"ע הרגיעם: אל תיראו, התיצבו וראו את ישועת ד' אשר יעשה עמנו היום".

מיד קידש את עצמו בסילודין ויקח בידו את השופר בו היה תוקע בראש השנה, נתעטף בטלית מצויצת ויחדי יצא לקראת הצוררים, אך יצא מן העיר והנה המחנה הגדול ובראשם הצורך הורבאן רוכב על סוסו וחרבו שלופה בידו, לקראתו, אך רבינו לא אבד עשתונותו אלא שנטל את השופר ותקע בו תקיעה גדולה, ומיד אחזה חיל ורעדה את כל מחנה הצוררים שנסו בבהלה, ומתוך מרוצת הבהלה והאנדרלמוסיה שהשתררה שם, רמסו הסוסים המזונים מן המחנה, ולמחרת נמצאו בכניסת העיר כמה מאות פגרים. ראש הצוררים הסביר את מפלתו שראה ניצב לפניו איש שגובה קומתו הגיעה עד לשמים, הנכרים גם הוסיפו שמן השמים נלחמו עבור היהודים.

• • • • •

סיפר הגה"צ רבי ישראל טויסיג ממטרסדורף זצ"ל בשם בעל תפארת יוסף זצ"ל שני סיפורים הללו: פעם אחת בא גוי א' לבית היין של יהודי בעיר סערדאהעלי, וירד למרתף, כשראהו היהודי בכך חרה אפו על שאסר את יינו, הכהו מכות עד שנפל ומת. רץ היהודי להגה"ק רבי יהודה אסאד זי"ע, וסיפר לו את אשר קרהו. אמר לו הגה"ק: אל תירא, חבש כובעו לראשו, והלך אתו למרתף

היין. נגש הגה"ק אל הפגר ואמר לו: בלשון אונגריש: עמוד על רגליך, מיד קם על רגליו והלך לביתו ומת.

• • • • •

ושוב היה מעשה במושל המחוז שבא מפרעשבורג לסערדאהעלי בחנוכה, הלך לבקר את הגה"ק רבי יהודה אסאד, ולא היו בבית פירות לכבודו, באה הרבנית לפניו ולחשה לו, שהיא נבוכה, כי אין לה במה לכבד את האדון, ענה: אני אביא פירות. נגש לתיבה והוציא משם דובדבנים טריים, כאילו נקטפו עתה מן האילן. השתומם האורח ושאל את הגה"ק: מנין לכם דובדבנים בעונה זו (כי אין הדובדבנים מצויים אלא בין פסח לעצרת).

• • • • •

בנו של רבינו גם מרבה לספר על רוב התפילות שהיה רבינו מתפלל על כל צרה שלא תבוא בכלל ובפרט: "וכן ראיתי בסידור שלו נירות שכתובים ורשומים עליהם מאות אנשים אשר התפלל עבורם, כל איש ואיש נגע ללבו ואשר יחסר לו התפלל בעדו, וכידוע שתפלתו נתקבלה לרחמים ולרצון.

• • • • •

הגה"ק רבי שמואל רוזנבערג מאונסדארף זי"ע סיפר, כי כאשר בא בצעירותו לקבל את ברכתו של הגה"ק רבי יהודה אסאד זי"ע שלא לקחת אותו לצבא, פתח רבינו ארגז קטן ונטל מתוכו כוס מלא משקה מוזר, והשקהו ממנו כמה טיפות, ונודע הדבר שכל מי שרבינו הטעימו מכוס זה ניצל מידם, שכן היה הכוס מלא דמעות של בכי אשר רבינו שפך בעת אמירת תיקון חצות.

והוסיף הגה"ק מאונסדארף לומר: יום זה אשר זכיתי לבקר אצל הגה"ק רבי יהודה אסאד זי"ע היה זה היום המאושר בחיי.

• • • • •

הגה"ק רבי יוסף חיים זאנענפעלד זי"ע גאב"ד ירושלים ע"ה ק"ק תובב"א היה מספר על אחד ממכיריו שבשעה שעלתה לפניו שאלת התייצבות לצבא בבחרותו, עלה אצל הגה"ק רבי יהודה אסאד זי"ע ורבינו השקהו מן הכוס [הנ"ל], ומיד נפחה כריסו, וכאשר נכנס עוד באותו היום ללשכת הצבא כדי לעמוד בבידוקת הרפואות, וראו את בטנו שחררוהו מיד, אך בצאתו מהם חזר תיכף לאיתנו.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

ברכה מרובה

למכובדינו הדגול

הר"ר אשר ישעיה היילפרין הי"ו
בית שמש
מגזע תרשימים

אשר הרים תרומת ידו ברוח נדיבה,
להגדיל תורה ולהאדירה
לרגל יומ"ד ח"י סיון של זקינו
הרה"ק רבי ישכר דוב מראדשיץ זיע"א

זכות הצדיקים יגן בעדו
ויזכו לראות נחת מכל יוצ"ח
ולכל הטוב והצלחה בכל העניינים

לזכרון עולם

לע"נ הרה"ח ר' חיים ברוך דוד ז"ל
ב"ר יחזקאל רוטשטיין ז"ל
נלב"ע כ' סיון תשע"ז
ביום ההילולא של רבו שהיה מקושר בו
בעל ה"נחלת דן" ממודז'ץ זיע"א
שיהיה למליץ יושר עבור משפ' וכל יוצ"ח
ת.נ.צ.ב.ה

הונצח ע"י נכדו ר' ישראל יוסקביץ הי"ו
אך טוב וחסד ירדפום כל ימי חייהם
חיים של ברכה עושר וכבוד
ויזכו לכל הטוב והצלחה בכל העניינים

לזכרון עולם

לע"נ מרת פסיה ע"ה
בת ר' זלמן צבי הלוי יוסקביץ ז"ל
נלב"ע י"ט סיון תש"ע
שיהיה למליץ יושר עבור משפ' וכל יוצ"ח
ת.נ.צ.ב.ה

הונצח ע"י נכדה ר' ישראל יוסקביץ הי"ו
אך טוב וחסד ירדפום כל ימי חייהם
חיים של ברכה עושר וכבוד
ויזכו לכל הטוב והצלחה בכל העניינים

בגילה ורינה נשגר בזה

ברכת מזל טוב קדם

מכובדינו הדגול מגזע תרשימים
הר"ר ישכר דוב אלתר הי"ו
סטטן איילנד

לרגל היכנס בנו יניק וחכים
הבחור המופלג כמר מנחם מנדל נ"ו
לנועם עול תורה ומצוות
ויזכו לראות נחת מכל יוצ"ח,
ולכל הטוב והצלחה בכל העניינים

בגילה ורינה נשגר בזה

ברכת מזל טוב קדם

מכובדינו הדגול

הר"ר חנוך העניך הלוי אורזל הי"ו
בני ברק

לרגל נישואי בתו תח' בשעה טובה ומוצלחת
עם החתן המופלג בתורה ויר"ש
אוצר כלי חמדה
הר"ר מנחם מנדל ראובן הי"ו
ויזכו לבנות בית נאמן בישראל
לדורות ישרים מבורכים
ולכל הטוב והצלחה בכל העניינים

בגילה ורינה נשגר בזה

ברכת מזל טוב קדם

מכובדינו הדגול

הר"ר יהושע ווגל הי"ו
בית שמש

לרגל נישואי בתו תח' בשעה טובה ומוצלחת
עם החתן המופלג בתורה ויר"ש
אוצר כלי חמדה
הר"ר יצחק הי"ו
ויזכו לבנות בית נאמן בישראל
לדורות ישרים מבורכים
ולכל הטוב והצלחה בכל העניינים

בגילה ורינה נשגר בזה ברכת מזל טוב קדם

מכובדינו הדגול

הר"ר ישראל ליברמן הי"ו
בני ברק

לרגל שמחת "פדיון הבן" של נכדו הבכור יצחק אליעזר נ"ו
בן לחתנו הר"ר חיים פנחס וידסלבסקי הי"ו
ויזכו לגדלו לתורה ולחופה ולמעש"ט
ולראות נחת מכל יוצ"ח והצלחה בכל העניינים

שבת שלום ומבורך!

להארות והערות וכן להצטרפות לקבלת הגליון בדוא"ל, שילחו את כתובתכם לכתובת המייל: smwhtwbh@gmail.com
או בטלפון - 054-844-3494 ובהשארת הודעה, לציין עבור גיליון שמועה טובה
וכן מי שנדבו לבו לקחת חלק בזיכוי הרבים דרך תרומות והנצחות האפשריות כדלהלן:
א. דרך הקישור שמועה טובה
ב. דרך מערכת קהילות: חייגו 073-275-7000, הקישו מס' קופה 10204 ופעלו לפי ההוראות.
ג. שילחו את בקשתכם לכתובת המייל הנ"ל. ואי"ה ניצור עמכם קשר בהקדם.
ד. חייגו לטלפון הנ"ל (וכן תוכלו להשאיר הודעה).